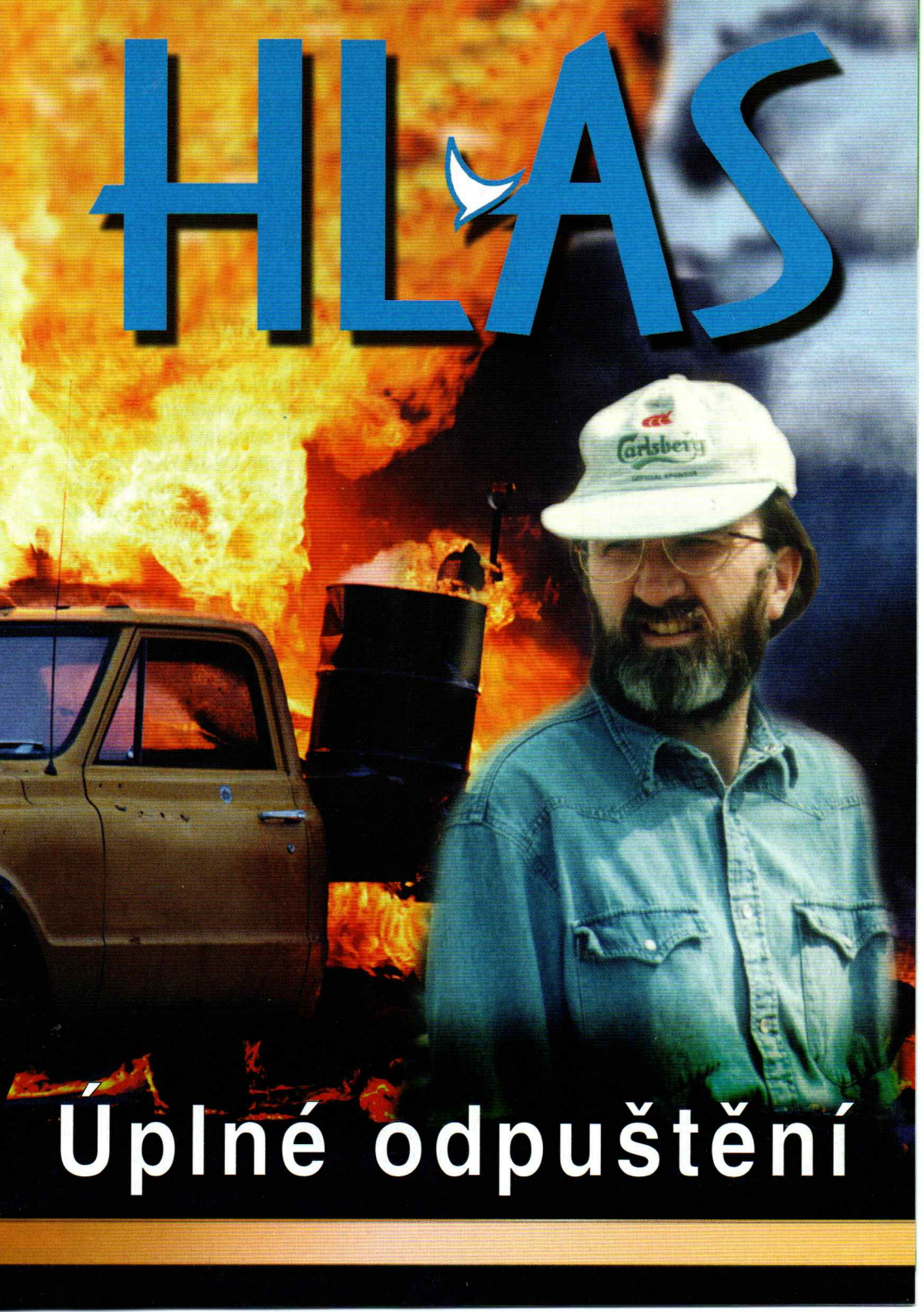

HILAS

Úplné odpuštění

Obsah

Jiný rozměr	2
Na moři	3
<i>Daniel Yeboah, Tel Aviv, Izrael</i>	
Úplné odpuštění	4
<i>Billy McFetridge, Belfast, Irsko</i>	
Objednávka Hlasu	10
Osobní vztah k Bohu	11
Bezpečí	12
<i>Peter Tompsett, Gresford, Anglie</i>	
Kontaktní adresy	15
Pornografie a strach	15
<i>Wolfgang Putz, Vídeň, Rakousko</i>	
Máte na výběr	16
<i>Lasse Suhonen, Espoo, Finsko</i>	
Dobrá připomínka	17
<i>Eugène Schuler, Cleebourg, Francie</i>	
Ještě jedna šance	18
<i>Antonín Chutný, Most, Česká republika</i>	
Kdo jsme?	19

Richard Shakarian

Jiný rozměr

Nějakou dobu už Pán mluví k mému srdci, že naše sdružení začne vstupovat do nového rozměru své práce, totiž, že bude stále více laiků, kteří budou sloužit na místech, kde jsme zatím viděli pouze profesionální duchovní. Podobně jako svědectví vydaná pod přísahou slouží u soudu jako důkaz, svědectví podobná těmto v časopise Hlas jsou výzvou, která volá po odpovědi. Už čtyřicet let svědčí členové sdružení o tom, jak s nimi Ježíš Kristus jedná. Jsou to opravdové zkušenosti, které lze těžko zpochybnit.

Jak vysvětlíte pokoj, který zažívá člověk uprostřed neřešitelných situací? Odkud přichází tak dokonalé řešení konkrétního problému? Uzdravení zlomeniny kyčelního kloubu během jediné noci, bomba, která exploduje uprostřed vojenského tábora, aniž někoho zraní, nebo muž, který se poté, co ohluchl při zranění hlavy, vrací k pěvecké kariéře, to není nic, co by se dalo jednoduše vysvětlit. Je opravdu možné katapultovat se z letounu o 15 vteřin dříve, než dopadne na zem, přežít, a vydávat o tom svědectví? Jak můžete zpochybnit svědectví ženy, která po modlitbách mohla odložit brýle s tlustými dioptrickými skly?

Ale ještě zajímavější, než toto, jsou životy lidí, u kterých došlo ke změně charakteru. Jako když se muž, který byl vždy sobec, staral se jen o sebe a zneužíval všechny kolem sebe, jednoho dne stane citlivým člověkem, který dokáže mít někoho rád.

Richard Shakarian
Mezinárodní prezident

Na moři

Daniel Yeboah, Tel Aviv, Izrael

„Hlavní důstojníku, přesvědčte se, prosím, zda jsou připravena kotevní lana,“ zazněl hlas kapitána Boakye Wallace. Nastoupil jsem jako kadet navigátor v březnu 1979 u státní rybářské společnosti v Tema v Ghaně. Život námořníka se velice lišil od života jiných mladíků, kteří by si jen těžko mohli dovolit tři teplá jídla denně. V domovském přístavu jsem si navíc mohl hrát na světáka a vyházovat peníze za alkohol.

Potom jsem potkal děvče, se kterým jsem se nakonec oženil. Victoria mě seznámila s několika bývalými spolužáky, kteří byli opravdoví křesťané a měli živý vztah k Ježíši Kristu. Začali jsme s nimi často studovat Bibli. To pro mě znamenalo

naprostou změnu. Bible se pro mě stala živou knihou, dopisem od Boha, který se tak pro mě stal tím hlavním. Když jsem ho pozval, aby vstoupil do mého života a začal v něm panovat, pouto opilství a morálního úpadku muselo povolit a dát prostor ovoci Ducha svatého.

Jednou mě Bůh ochránil před problémy se zákonem, do kterých se dostala loď, na které jsem pracoval. V té době jsem nebyl na palubě, protože jsem skládal zkoušky na námořní akademii. Poslední roky žijeme v Izraeli, kam jsem byl převelen. Já i moje žena zakoušíme hlubokou Boží lásku. Bůh je zcela jistě zdrojem naší pomoci. ●

ÚPLNÉ ODPUŠTĚNÍ

Billy McFetridge, Belfast, Irsko

Naším bytem zaznělo zvonění telefonu. Byl to jeden ze stovek telefonátů, kterými mě UDA (Sdružení obrany Ulsteru) povolávalo do akce. Dnes šlo o to vloupat se po odchodu posledních lidí do klubovny místního fotbalového klubu a odnést si odtud peníze. Skutečnost, že chceme okrást naše vlastní, protestantské zařízení, nás nijak netrápila. Za ty peníze budeme moci nakoupit zbraně, které poslouží k tomu, aby Ulster zůstal protestantský a britský. Tento cíl v našich očích ospravedlňoval použité prostředky. Naneštěstí se toho večera všechno zhatilo a my jsme museli utéct s prázdnou. Za sebou jsme nechali zraněného policistu.

V noci jsem seděl na posteli, nervózně kouřil a hlavou se mi honily vzpomínky. V sedmdesátém druhém mi IRA krutě zavraždila bratrance, právě když jsem byl doma na dovolené z armádní služby. Tehdy se mě poprvé v životě osobně dotklo násilí v Severním Irsku. Začal jsem přemýšlet

o tom, že se to samé, co se stalo Jimovi, mohlo stát mě nebo mému otci. Trápilo mě také, že policie nepodniká vůbec nic, aby vrahy našla. Došel jsem k názoru, že lidé v Severním Irsku si nejspíš budou muset svá práva vybojovat sami. Potom si můj kamarád, který se vrátil z vojny, koupil ojeté auto od policejního komisaře. Ten byl na seznamu cílů pumových útoků organizace IRA. Při výbuchu bomby připevněné k podvozku auta, které mezitím změnilo majitele, zahynul Tom a jeho dva přátelé.

Krátce po těchto událostech mě kontaktovala UDA (Sdružení obrany Ulsteru) a požádala mě, abych rozšířil její řady. Ironicky, právě proto, že jsem sloužil v armádě, organizace doufala, že ze mě bude dobrý vůdce. Nevěděli nic o tom, jaký jsem byl neukázněný a mizerný voják. V době, kdy jsem byl v armádě, mě nejvíc zajímal alkohol, kamarádíci a holky. Touha užít si mě dovedla ke kouření trávy a k pornografii, která si mě brzy

zotročila. Tehdy se v Severním Irsku pornografie téměř nedala sehnat, a tak jsem brzy zjistil, že tady mohu na jejím prodeji vydělat pětinasobek její původní ceny.

Kromě činnosti v UDA jsem se musel ještě nějak živit, střídal jsem zaměstnání a jednu dobu jsem pracoval jako člen bezpečnostní služby. I když jsem pomáhal převážet větší částky, než jsme s mými přáteli mohli uloupit za celý měsíc, necítil jsem nikdy pokušení něco z nich ukrást, protože jsem se bál vězení. Díky této práci jsem potom dostal nabídku dělat ochranku-vyhazovače v jednom místním nočním klubu. Byla to snadná a dobře placená práce. Z činnosti v UDA jsem byl čím dál zklamanější a moje nová práce byla konečně legitimním důvodem, abych činnost v UDA omezil.

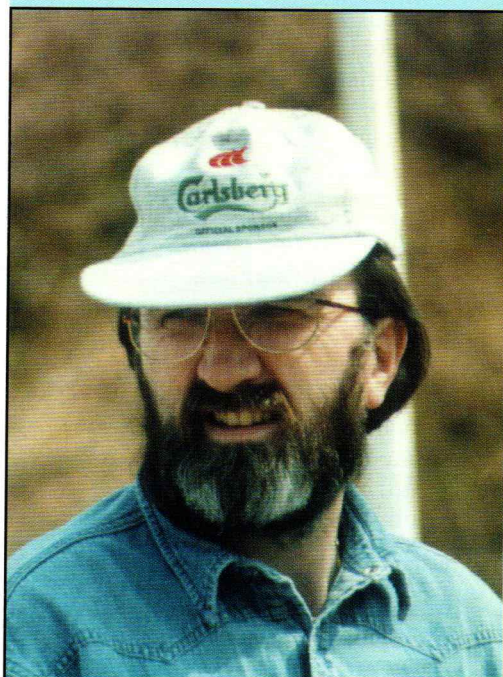
Někdy v té době jsem potkal Christine. Už od začátku se zdálo, že se k sobě dokonale hodíme. Za pár měsíců jsem věděl, že si ji chci vzít za ženu. Svatba byla v dubnu 1977. To mi bylo 27, ale nemůžu říci, že jsme byli na manželství zralí. Pracoval jsem pozdě do noci, ale ani potom jsem nešel rovnou domů, ale pil jsem, hrál jsem karty, nebo spal se servírkami. Když mě později moje práce zavedla každý večer v týdnu do jiného města, vybudoval jsem si něco jako síť partnerek, u kterých jsem spal. Nic se nezměnilo k lepšímu, ani když mi Christine oznámila, že čeká dítě.

Přestože již méně, pokračoval jsem ve své činnosti v UDA. Vnějšímu světu se sice může zdát, že paramilitantní organizace jsou vnitřně jednotné, ale ve skutečnosti jsou tam sváry a soupeření, které jsem zažil zblízka, poté co explodovala bomba, jejímž cílem jsem se měl stát já. Masivní dřevěné dveře našťastí ochránily moji matku od vážného zranění.

V červnu 1980 jsem dostal příkaz sle-

Pokoj nebo konflikt

Říká se, že Irové si nosí svoji historii v kapse; že to je něco, co je stále s námi. Irsko poznalo staletí nacionalistických a sektářských bojů. Nejjistějším způsobem, jak dojít v minulosti k míru, i kdyby takový mír znamenal jenom absenci vnějšího konfliktu, bylo prosadit jej násilím. Abych byl naprosto upřímný, ani já jsem neviděl jiný způsob jak ukončit obrovské množství problémů, se kterými zapasí irští protestanti, než ozbrojený boj. Byla to patová situace. Už dříve tu bylo několik křesťanů, kteří hovořili o smíření a o tom, že je třeba odpustit a zapomenout. Připadalo mi však, že tihle lidé jsou ti poslední, kdo by dokázal situaci v Ulsteru vyřešit. Za nějaký čas mi začalo docházet, že se sice považujeme za statečné bojovníky za svobodu, ale jednáme spíš jako výtržníci v Chicagu.

dovat jednoho člověka, řekneme mu třeba pan Smith. Znal jsem toho muže osobně. Byl jsem tehdy tak otupělý, že jsem ani nepřemýšlel o tom, co se na něj chystá. Zmlátí ho, zabijí, nebo co? Tu noc, kdy ho zavraždili, jsem se vrátil domů ve tři hodiny. Nikdy jsem se nezamyslel nad tím, jaké to pro Christine je, když je s naším malým synkem jednu noc za druhou doma sama. Za tři roky manželství jsem nebyl schopen být své ženě mužem, přítelem, dokázat se o ni postarat. Žil jsem ze dne na den jako predátor hledající snadný sex, snadno vydělané peníze a snadné cíle. Moje žena pro mě byla otrok, majetek. Dnes žasnu, jak se mnou Christine mohla vydržet. Když se nám narodil Christopher, začal jsem cítit něco z rodičovských citů a krátce poté jsem ukončil svoji teroristickou kariéru. Zvláštní bylo, že jsem toto rozhodnutí udělal, aniž by na mě někdo vyvíjel nějaký tlak.

A pak přišlo sedmnácté září 1980. Ležel jsem v posteli vedle Christine a najednou jsem uslyšel klepání na vchodové dveře. Byla to policie. Přestože jsem se snažil zachovat si chladný výraz ve tváři, hlava se mi mohla rozskočit. Nic nenašli, ale řekli mi, abych se oblékl. „Jste obviněn z vraždy, pane McFetridge.“ Na policejní stanici jsem zjistil, že se moje zatčení váže ke dni, kdy byl zavražděn Smith. Tehdy, před

několika měsíci, mě pozdě v noci zastavila policejní hlídka. Někdo mě viděl blízko místa vraždy a policie věděla o mém spojení s UDA. Hodiny a dny výslechů mě postupně vyčerpávaly natolik, že jsem se nakonec ocitl na dně. Přestože jsem byl vinen z mnoha věcí, kterých se týkalo vyšetřování, Smitha jsem nezabil. Ve snaze dostat se konečně z rukou vyšetřovatelů a jejich nekonečných otázek, jsem podepsal přiznání ke všem obviněním. Když jsem o několik dní později ležel ve své cele o rozměru třikrát dvaapůl metru, zmocnil se mě pocit úlevy. Žil jsem sedm let ve strachu, že můžu být kdykoliv zatčen nebo zabit.

Jediný člověk, který se se mnou ve vazbě normálně bavil, byl vězeňský kaplan. „Odkud jsi, Billy?“ zeptal se mě a já jsem musel chvíli přemýšlet nad odpovědí na tuhle úplně obyčejnou otázku. Zanedlouho jsem zjistil, že jsem tomu člověku vděčný za to, že se se mnou zabývá. Vždycky jsem byl příliš zaneprázdněný sám sebou, abych k někomu cítil vděčnost.

Pokud jsem se na svobodě ke své ženě choval jako naprostý hajzl, teď za mřížemi to bylo ještě horší. Neustále jsem po ní chtěl to či ono a vyléval jsem na ní splašky svého neustálého reptání. Neustál jsem ji ke slovu ani aby mi

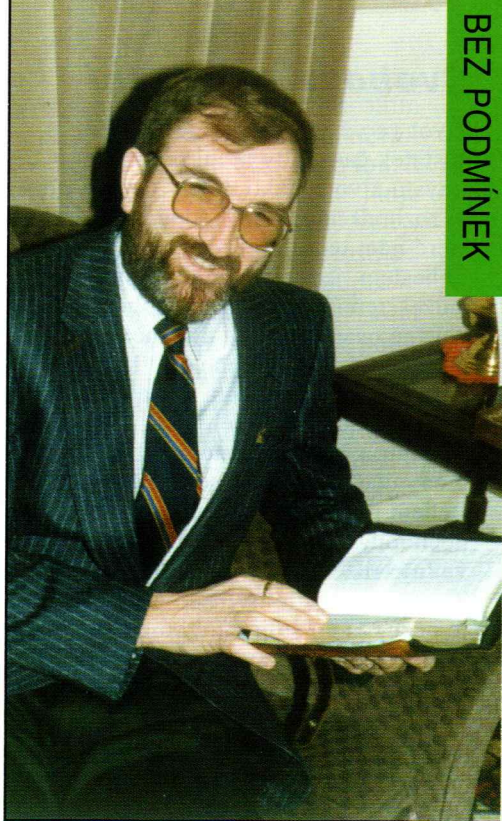

řekla, jak se jí daří, nebo jak se má náš syn.

Jednoho dne mi opodál stojící člen vězeňské stráže po odchodu mojí ženy řekl: „Uvědomujete si chlapi vůbec, jak to mají ty vaše ženy těžké, chodit sem týden co týden, a přitom vědět, že to tak potrvá roky?“ Zprvu jsem mu na to chtěl odpovědět nějakou vtipnou poznámkou, ale upřímnost v jeho hlase mě odzbrojila a tak jsem tam stál jako dvojnásobný odsouzenec. Nemohl jsem říci nic na svoji obranu. Tehdy jsem se rozhodl, že přestanu myslet neustále jen na sebe. Začal jsem přemýšlet o tom, jak je Christine, jak je našemu synovi, a co asi potřebují.

Vězeňský důstojník mě pozval ke studiu Bible. Šel jsem rád, protože to byla příležitost opustit na chvíli vězeňskou celu. Muž, který studium vedl, si dal záležet na tom, aby nás, vězně, poznal. Bylo zřejmé, že k nám má opravdový respekt, i když žijeme za mřížemi. K mému překvapení vyprávěl biblické příběhy tak, jako by se opravdu staly. Díky němu jsem zjistil, že Ježíš je skutečná osoba a že mu záleží na situaci v dnešním Ulsteru. To pro mě bylo naprosté zjevení. Za několik měsíců jsem se začal dostávat ze své uzavřenosti. Hovořili jsme o modlitbě a zanedlouho už moje modlitby nebyly jen voláním do tmy, ale poprvé to byl rozhovor s Bohem.

Přestaly mě zajímat obrázkové magazíny a laciné detektivky a začal jsem si číst v Bibli. Překvapilo mě, že to není dlouhý seznam toho, co musíš a nesmíš, ale spíš popis cesty, cesty k Bohu skrze jeho Syna Ježíše Krista. Ježíš mě neodvrhнул, nebyl mnou zhnusený, ale naopak mě přijal. Bible říká, že mzdou za hřích je smrt. To znamená, že porušíme-li Boží zákony, umíráme jak fyzicky, tak i duchovně. Ježíš mě miloval natolik, že

Potřeboval jsem pomoc, abych se změnil

Ztráta svobody mě přinutila, abych začal přemýšlet o tom, jaké hodnoty jsou pro mě v životě nejdůležitější. Zjistil jsem při tom, že mi v srdci chybí jakákoli vděčnost; vděk za to, že mě moje máma vždycky měla ráda bez ohledu na to, jak jsem ji trápil, že se o mě můj táta vždycky dokázal postarat. Rozhodně jsem necítil žádný vděk vůči důstojníkovi, který byl mým velitelem v armádě. Ve svém sobeckém srdci jsem neměl vděk ani ke Christine, díky které jsem se cítil jako chlap, která mi vařila a porodila mi zdravého syna. Ne snad proto, že bych nechtěl být vděčný. Chtěl jsem se změnit jako vězni z holywoodských filmů, kteří dostanou svoji lekci a rozhodnou se, že je čas začít jinak. Moje jednání dokázalo zhusit i mě, ale nedokázal jsem se svého sobectví zbavit. Potřeboval jsem, aby mi někdo pomohl...

Svoboda ve vězení

Život ve vězení poskytuje člověku dostatek času, aby mohl přemýšlet o smyslu života. Jako mladý člověk jsem se rozhodl neodmítat žádné rozkoše, které nám tento svět nabízí. Řídil jsem se heslem, jez, pij a miluj, neboť zítra můžeš zemřít. Jako každý sobec jsem žil vnitřně osamělý život a neměl jsem nikoho, s kým bych navázal hlubší kontakt. Možná proto jsem se dal k loyalitystům, neboť jsem měl pocit, že sloužím něčemu, co dává mému životu důstojnost, účel a důvod k sebeobětování. Během necelých deseti let jsem ale pochopil, že nacionalismu je jenom podvodný trik, jak stavět lidi proti sobě. Znova jsem se musel sám sebe ptát, zda je něco, za co stojí žít a bojovat? Tehdy jsem se setkal se svědectvím o živém Bohu a poznal jsem, že křesťanství není pouze náboženství, ale mocná síla, která se projevuje uvnitř člověka, ať již sedí ve vězení nebo žije na svobodě.

byl ochoten zemřít na mém místě. To mi dávalo smysl. Který vězeň kdy nesnil o tom, že si to s ním někdo přijde vyměnit? A právě to mi vždy nabízel Ježíš, jenomže já jsem byl stále příliš zaměstnaný na to, abych na Boží lásku odpověděl.

Nakonec jsem jednoho večera v březnu 1981 o samotě ve své cele poklekl a pozval Ježíše, aby vstoupil do mého života. Vložil jsem mu do rukou svoji současnost i svoji budoucnost. Neozvalo se žádné hřmění nebo zvonění na věžích, ale přišel pocit utišení a pokoje, který se rozlil v mojí bytosti, jako vlna milosrdného přílivu.

O několik měsíců později začal soudní proces. Tehdy se ke mně vrátilo moje doznání jako pomsta. „Jak jsem se mohl přiznat k něčemu, co jsem nikdy neudělal?“ vyčítal jsem si. Přes všechnu svoji úzkost jsem se na kolenou modlil: „Otče, vkládám celý tenhle zmatek do tvých rukou. Ať se stane tvoje vůle.“ Krátce na to mě přišla navštívit žena jménem Agnes. Ptala se na moji situaci, naslouchala mému vyprávění a sdílela je se svými přáteli, kteří se spolu s ní za mě začali modlit. Jednoho dne, když jsem byl ze své situace zvláště nešťastný, za mnou Agnes přišla a řekla mi: „Jestliže jsi v nějakém bodě obžaloby nevinný, Bůh nedopustí, aby tě odsoudili za zločin, který jsi nespáchal.“ To znělo víc jako proctví, než kondolence. Přestože jsem měl dobrého obhájce, byli jsme připraveni na to nejhorší. Bylo mi řečeno, že nemám být překvapený, jestliže se bude mluvit o trestu smrti.

Když jsem se u soudu v den přelíčení setkal se svým advokátem, obával jsem se toho, co se od něj dozvím. „Mám informace, že jsou připraveni zrušit obvinění z vraždy,“ řekl mi. „Musel

byste se však doznat k vině za zabití.“ Nemusel jsem dlouho rozmýšlet. Konečný verdikt zněl celkem 152 let. Vzhledem k mému doznání a k tomu, že ostatní obvinění spadala do obvinění ze zabití, rozsudek zněl 12 let. Později se k tomu ještě přidaly změny k lepšímu, nepřišly však rychle, ani snadno.

Vězení je svět sám pro sebe, zcela odlišný od vnějšího světa. Ve vězení si lidé hledí svých vlastních věcí. Člověk tam brzo zjistí, s kým se může přátelit, a které lidi si musí držet dál od těla. V době, kdy jsem byl ve vězení, vypukly dvakrát v místě, kde jsem byl, nepokoje. Jednou proto, že bylo vězení v Crumlinu přeplněné, a podruhé proto, že v Maze Prison dávali do cel společně republikány a lojalisty, což působilo stejně nebezpečné napětí, jako venku za branami věznic. S Boží pomocí jsem se byl schopen těchto nepokojů a následných trestů vyvarovat.

Jednou jsem dostal nového spolubydlícího. Ed byl majitelem pornočasopisu, který koloval od cely k cele. Když jsem očima zavadil o jeho obálku, Edova první slova byla: „Klidně si to půjč, kámo.“ Vzedmula se ve mně stará žádostivost. K mému údesu ve mně pohled na stránky časopisu vyvolal rozpaky. Co se stalo? Vždyť jsem tyhle věci ještě nedávno četl a prodával. Najedno mi svitlo: Duch svatý mi sděluje velice zřetelným způsobem, že mám ten časopis dát z ruky. Zarazil jsem se. Napadlo mě, že se uvnitř mě strhla bitva. Kdo zvítězí: Bůh, nebo ďábel? Sebral jsem všechnu svoji vůli a položil jsem časopis zpátky na polici.

Po zbytek dne jsem se snažil zaplašit myšlenky na pornografii pilnou prací.

Znovu mi přišly na mysl, když jsem poklekl, abych se večer před spaním pomodlil. Bylo to nejhorší mučení, jaké jsem kdy poznal. Můj duch toužil po čistotě a spravedlnosti, ale moje tělo chtělo obrazy nahých žen. Nebyl jsem vysvobozen ze své závislosti na pornografii, a tak jsem s časopisem zápasil jako alkoholik s lahví. Ležel jsem v posteli a doslova jsem se potil. Nevěděl jsem, co jiného můžu udělat a modlil jsem se k Ježíši. „Pane, ty jsi byl člověk a tak rozumíš mému boji. Nechci si ten časopis prohlížet. Prosím tě, ukaž mi, co mám dělat.“

„Jseš v pořádku, člověče?“ zeptal se mě Ed. „Jo, dobrý,“ zalhal jsem. „No vlastně moc dobrý ne. Mám problém Ede, a ty mě s tím můžeš pomoci. Víš, já jsem křesťan, teda, jako ne moc dlouho... No a...“ „A co já s tím, člověče?“ zeptal se Ed netrpělivě. „Vlastně jde o ten tvůj časopis. Jsem z něj úplně vedle, ale nechci se do něj dívat. To, že jsem křesťan neznamena, že to se mnou nic nedělá, chápeš? Nemohl bys ten časopis dát pryč? Stejně to není k ničemu. Za nějaký čas to člověka začne ničit.“

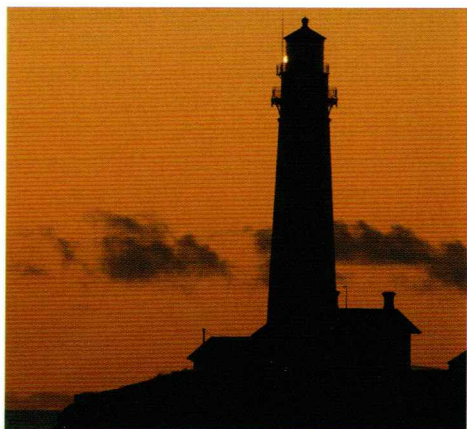
O životních hodnotách

Pokud je v naší společnosti někdo, kdo má nálepku ztracené existence, pak jsou to určitě lidé, kteří se octli za mřížemi. Ale byl to sám Ježíš, kdo se vědomě ztotožnil s vězni všech věků, když řekl: „Pojďte požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť... byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ Tu mu ti spravedliví odpoví: „Pane, kdy jsme tě... viděli ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (citát z Matouše 25:34-40)

Čekal jsem s jistotou, že se mi vysměje. Ale namísto toho mi řekl: „Budu o tom přemýšlet, člověče,“ a přešel se na druhý bok. Ráno byl ten časopis pryč. Nevím, co s ním Ed udělal, a ani jsem se ho na to nezeptal. Nejlepší na tom bylo, že boj, který jsem zažíval včerejšího večera, byl jakousi záhadou najednou pryč.

V době, kdy jsem byl ve vězení, jsem se setkal s ostatními muži, kteří se ve věznicích v Maze stali křesťany. To bylo jediné místo v Ulsteru, kde se mohli bývalí členové IRA a UDA setkat jako bratři v Kristu a slavit večeri Páně. V tomto prostředí mi došlo, že jsem schopen milovat lidi, kteří byli mými nepřáteli, protože mi Bůh ÚPLNĚ ODPUSTIL. A co víc, byl jsem schopen úplně odpustit druhým.

Ve společenství křesťanů v Maze jsem se setkal s Jamesem McIlroyem, vedoucím Prison Fellowship Northern Ireland v Belfastu. Po propuštění z vězení, kde jsem studoval biblický korespondenční kurs, jsem na Jamesův návrh začal studovat Biblickou školu v Belfastu. To byl velký krok víry. Bůh mi prokázal svoji věrnost a dal mi mnoho příležitostí sdílet jeho lásku s vězni, které přišel Ježíš vyvést na svobodu. ●

Prádelna

Osamělá a unavená žena si přišla vyprat své prádlo do prádelny. Během čekání si všimla přihrádky s nápisem „jeden výtisk zdarma“. Bezděčně sáhla po jednom volně ležícím výtisku časopisu Hlas. Život se s ní až dosud nemazlil, a tak pozoruhodné příběhy o tom, jak Bůh zasahuje do životů lidí, v ní vzbudil novou naději. Na místě tíše vydala svůj život Ježíši Kristu. Prádelnu opustila s čistým prádlem a veselou myslí.

Objednávka HLASU

Časopis je možno objednat pro sebe nebo pro své přátele na adresách:

Václav Prokopec, rozhlasová misie
FGBMFI, PO BOX 2,
330 33 Město Touškov

Václav Lamr, FGBMFI Hlas,
PO BOX 9, 155 04 Praha 5

Příspěvky na financování časopisu
zasílejte na účet:

FGBMFI Hlas, Agrobanka Praha,
130 00 Praha 3, Domažlická 1,
1737706-504/0600

Kontakt na českou redakci časopisu:

Jiří Měska, Na okruhu 394, 142 00 Praha 4,
INTERNET: 100350.204@compuserve.com

OSOBNÍ VZTAH

Milý čtenáři, možná jsi si při čtení tohoto časopisu položil otázku, zda-li je i pro tebe možné nalézt osobní vztah k Bohu. Co je k tomu třeba? Jakou cestou se vydat?

CO TED

1 Přiznat Bohu, že jsi žil sobecky, a tím, že jsi Její nepřijímal jako Pána svého života, jsi zhřešil a byl jsi od něj oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23.

2 Činit pokání. Obrátit se k Bohu a poprosit Její za odpuštění všech hříchů a požádat Její o pomoc žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3.

3 Uvěřit, že Ježíš je syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal na sebe i Tvoje hříchy, aby jsi i Ty mohl získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16.

4 Vyznat Bohu, že nyní přijímáš Ježíše za svého Spasitele a Pána. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím 10,9.

Pokud jsi vše dobře zvážil a chceš-li nyní učinit tento významný krok k Bohu, potom se nahlas pomodli následující modlitbu: „*Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.*

Nepovažuj pocity za důkaz toho, že Tě Bůh přijal. Pocity se často mění, ale Tvůj vztah k Bohu je založen na Jeho zaslíbeních, (Římanům 10:13). Nestyď se o svém vztahu k Bohu vyprávět druhým (Matouš 10:32). Každý den si udělej čas na modlitbu a čtení Bible (1 Petrova 2:2, Žalm 37:4, Římanům 8:14). Jestliže jsi učinil toto rozhodnutí, prosíme, dej nám o něm zprávu a my Ti zašleme další informace.

☰ Kontaktní informace ☰

Prezident FGBMFI: Václav Lamr, Bellušova 1821, 155 00 Praha 5, ostatní kontaktní adresy FGBMFI v České Republice viz. strana 9

- Informuji Vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožuru „Jak dál po přijetí Krista“.
- Pošlete mi prosím informace o FGBMFI.
- Pošlete mi prosím podrobnosti o členství v FGBMFI.

Jméno a adresa (zřetelně hůlkovým písmem):

Bezpečí

Peter Tompsett, Gresford, Anglie

Hleděl jsem z okna helikoptéry, kdysi patřící ruské armádě. Proletávali jsme nizoučko nad zasněženými vrcholky hor směrem k Náhornímu Karabachu. „Proč letíme tak nízko?“ zeptal jsem se jednoho pasažéra, který mluvil anglicky. „Aby nás nezachytily radary. Azerbajdžánci by nás nechali sestřelit,“ odpověděl nevzrušeně. Očima jsem se vpíjel do modrého horizontu daleko před námi a hlavou se mi honily myšlenky, proč podnikám cestu do tohoto malého kousku země, kde zuří etnický konflikt.

Vzpomněl jsem si na ten letní tábor, kde jsem ve třinácti letech poprvé uslyšel, že jsem pro Boha vzácný a že Ježíš Kristus přišel na Zem, aby se stal

mým Vykupitelem. Vzpomněl jsem si na to, jak mě důkaz jeho lásky přivedl k rozhodnutí odevzdat Bohu svůj život.

Bylo mi šestnáct, když jsem se připojil k jednomu místnímu sboru a začal jsem se zajímat, jaké má Bůh plány se mnou a s tímto světem. Byl jsem tam, kde se na evangelizacích kázalo Boží slovo. Nadchlo mě, že Bůh má pro každého z nás svůj plán, který můžeme krok za krokem objevovat a naplnit. V jednadvaceti letech přišel čas, abych unavený šedí Londýna opustil domov. Zamíloval jsem se do báječného věřícího děvčete ze Sussexu a rozhodl jsem se přihlásit ke konkursu k policii v Sussexu. Přijali mě a zanedlouho jsem byl ve světě modrých uniforem a učebnic práva na policejní škole v kentském Folkestone. Po škole mě

umístili do malého městečka v západním Sussexu, kde jsem brzy zjistil, že zločinci nerespektují žádná pravidla. Bůh si mě použil, abych pomáhal lidem v zoufalých situacích. Zjistil jsem, že v nouzi se lidé obracejí k Bohu, aby jim pomohl, a jsou ochotni slyšet o jeho plánech.

Oženil jsem se, založili jsme rodinu a po osmi letech jsem cítil, že mě Bůh volá, abych odešel od policie. Zprvu se mi vůbec nechtělo, protože jsem byl ve službě velmi úspěšný, s množstvím ocenění, se všemi úspěšně absolvovanými testy a kvalifikací specialisty v oblasti dopravního provozu, včetně zvlášť cenného certifikátu instruktora.

Usadili jsme se v probuzeném baptistickém sboru ve Waltonu nad Temží, kde jsem se brzy zapojil do práce

s mládeží a pomáhal jsem vést práci v nedělní škole. V práci se vše dařilo. V novém zaměstnání jsem byl pravidelně povyšován a pověřován zodpovědnými úkoly, ale můj duchovní život začal zkomírat. Cítil jsem, že chci Boha více poznat. Několik mých křesťanských přátel se změnilo poté, co prožili, jak tomu říkali, „křest Duchem svatým“. Přijal jsem pozvání na modlitební snídani FGBMFI v londýnském „Café Royal“. Velice mě zaujali tamější řečníci. Ke konci jsem přišel dopředu po výzvě k modlitbám, zakusil jsem silně Boží pokoj a lásku, ale jinak se nic jiného nedělo.

V příštích měsících se však změnil způsob, kterým jsem vydával svědectví o Bohu. Jako bych při rozhovorech s lidmi dostával právě ta slova, která potřebovali slyšet. Ještě víc mě přek-

► 14

Jižní Londýn

Vyrůstal jsem na jihu Londýna v ulici s řadovými domky, ke kterým přiléhají nevelké zahrádky. První vzpomínky mám na zvuk sirén před bombardováním, pak na mého otce, jak se vrací domů, odkládá pistoli a dává mi hračku, kterou pro mě udělal! Po skončení války se táta vrátil k práci automechanika a já jsem šel do školy. Ve dvanácti letech jsem byl přijat do místního gymnázia a vstoupil jsem do světa vzdělání a poznání, o kterém jsem dříve netušil. Do stejné školy chodil i bývalý ministerský předseda John Major, pouze o rok později, takže jsme se nepoznali. Ve druhém roce mých studií nabídl tatínkův zákazník, burzovní makléř, že mi zaplatí pobyt na letním táboře. Tak jsem se stal ve třinácti letech křesťanem.

vapovalo, že za mnou chodili moji přátelé a ptali se mě, čím to je, že jsem se změnil. Moc k mojí proměně vycházela odněkud uvnitř, aniž bych se o to nějak snažil.

Společnost, kde jsem pracoval, se nenadále změnila a najednou jsem visel ve vzduchoprázdnu. Uprostřed zmatku jsem dostal nabídku výtečného pracovního místa v severním Walesu. Po mnoha modlitbách jsem se rozhodl nabídku přijmout. Přestěhovali jsme se do notně sešlého starobylého domu v nádherné krajině na hranicích Walesu. Ukázalo se, že dům je v ještě bednějším stavu, než jsme byli informováni, ale pojišťovna byla k našemu překvapení ochotna všechny opravy uhradit. Měli jsme to za potvrzení, že jsme se vydali, kam nás Bůh vede.

Právě v době, kdy jsme se snažili zabydlit v novém místě, přišla pohroma. V té době jsem byl obchodním zástupcem známé farmaceutické společnosti ve Velké Británii. Pomáhal jsem jejímu obchodnímu úspěchu. Zčistajasna přišla zpráva, že se mateřská společnost dostala do vážných potíží a bude propouštět třicet vedoucích pracovníků. V podobných okamžicích objevujeme, co je to opravdová víra. Den za dnem se mi dostávalo povzbuzení. Zjistil jsem, kolik mám přátel, kterým na mě záleží.

Dělal jsem vše potřebné, abych sehnal novou práci. Napsal jsem několik set dopisů, zúčastnil jsem se mnoha pohovorů, ale stále bez výsledku. Bylo čím dál jasnější, že člověk je ve čtyřiceti pěti letech považovaný za vyříceného. Když jsem vyčerpал všechny možnosti, byl jsem požádán, abych se podílel na založení agentury pro pomoc a vzdělávání. Věděl jsem, že to je Boží časování,

a nabídku jsem přijal. Ukázalo se, že tu mohu upotřebit všechno, co jsem se dříve naučil – budování týmu, motivování lidí, vyjednávání, public relations, reklamu a marketing. Byl jsem schopen vybudovat týmy lidí, kteří měli svůj základ v církvi, dobře je motivovat a připravit je na práci správců dobročinných fondů.

O našich aktivitách se dozvěděly známé místní noviny a pomohly zorganizovat peněžní sbírku pro děti v Bosně. Dokázal jsem získat podporu známých lidí a hudebníků. Znamenalo to také často promoknout na kůži při vybírání příspěvků na fotbalových stadionech, vést osobně expedice s pomocí do Bosny a trpět při nich mořskou nemocí, uvíznout ve vánicích, spát po cestě v autech a potýkat se s byrokraty na hranicích. Také jsme jezdili do Rumunska s projektem pomoci malým dětem nakaženým AIDS a vozili jsme léky do Arménie a Náhorního Karabachu.

Viděl jsem, do jakého neštěstí přivedla lidi hamiznost a politické ambice vůdců. To změnilo můj pohled na vlastní život. Byl jsem svědkem hrdinství lidí v Karabachu, budily mě výbuchy bomb. Přivedlo mě to blíž k lidem. Považuji za výsadu, že jsem jim díky dobrým kontaktům mohl pomáhat v zásobování míst, jako byla tato, potřebnými léčivými. Ve chvíli, kdy jsme přistávali na malém pruhu země, jsem si znovu uvědomil, že jsem svůj osud vložil do rukou Bohu.

Podívám-li se zpět, vidím, že mě Bůh použil k tomu, abych pomohl naplňovat jeho plány. Viděl jsem, jak si může použít zdánlivou katastrofu, aby nás přivedl na správné místo, takže se do budoucnosti dívám s nadějí. A jak jste na tom vy? ●

SKUPINY SDRUŽENÍ PODNIKATELŮ V TVÉ BLÍZKOSTI

Skupiny FGBMFI lze nalézt ve 150 státech světa

Praha

Václav Lamr, Bellušova 1821,
150 00 Praha 5, Tel: 2-5610907

Brno

RNDr. Vladimír Šedivý, Štolcova 31,
612 00 Brno, Tel. zam: 5-45134151,
Tel. domů: 5-532195

Plzeň,

Václav Prokopec, Bděňoves 22,
330 32 Kozolupy

Třeboň

ing. Karel Lívanský, Táborská 1102,
37 901 Třeboň, Tel: 333-2204

Ústí nad Labem

Rudolf Vaněk, Jindřicha Plachty,
403 31 Ústí nad Labem,
Tel: 47-5503001, 60688

Kolín

Josef Štěpánek, Za školou 89,
27 648 Kolín, Tel: 321-27648

Hradec Králové

Viktor Khom, Nerudova 104,
500 02 Hradec Králové,
Tel. zam: 49-31836, Tel. domů: 41218

Most

Jan Urmínský, Budovatelů 2931,
43 401 Most, Tel: 35-25240

Sokolov

ing. Miroslav Pulkert, Sportovní 2023,
35 601 Sokolov,
Tel. domů: 17-203221, Tel. zam: 168-625373

Jihlava

Jiří Sadílek, Fritzoza 3, 586 01 Jihlava,
Tel: 66-26205

Litoměřice

Miroslav Kratochvíl, Sokolská 6,
412 01 Litoměřice,
Tel: 416-4751, linka 309

Jiné země

viz HLAS (Strana 19)

Pornografie a strach

Wolfgang Putz, Vídeň, Rakousko

Za nějaký čas jsem se ve svém životě dopracoval k humanistickému životnímu stylu a, jak jsem věřil, k určitému humanistickému ideálu. Bylo to tedy dvojnásob frustrující, když jsem často narážel na své osobní nedostatky. Navenek jsem sice působil sebevědomě až cynicky, ale uvnitř jsem byl bojácný a nejistý. Propadl jsem zálibě v pornografii. Hledal jsem stále tvrdší materiály. Pornografie mě držela v otroctví i poté, co jsem se oženil.

Na druhé straně jsem vždy cítil bázeň před Bohem, nebo spíše strach z jeho soudu. Věděl jsem, že nežiju správně, ale nevěděl jsem, jak to změnit. Začal jsem chodit v neděli do kostela a přál jsem si nějak utišit svědomí, ale bezvýsledně. Moje náboženské myšlení prostupovala myšlenka, že se člověk může smířit s Bohem, bude-li dělat dobré skutky.

Můj švagr mi jednoho dne začal vyprávět o Ježíši Kristu a neustále u nás doma zapomínal výtisky časopisu Hlas. O několik let později jsem cestou na dovolenou během čekání na letišti zvedl jednu kopii časopisu Hlas, kterou odložil nějaký pasažér. Příběhy na mě silně zapůsobily.

O několik měsíců později jsem byl pozván na setkání FGBMFI, kde jsem nakonec odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Moje žena viděla změnu, kterou to vypůsobilo v mém životě a také ona odevzdala svůj život Kristu. Od té doby se mnohé v našem vztahu změnilo. Boží láska nás přitáhla natolik, že jsme začali žít podle Bible, Božího slova. Rocková hudba, pornografie a neuspořádaný život mi přinášely jen otroctví, Ježíš mi daroval svobodu, nejen v náboženském smyslu, ale i v každodenní realitě. ●

Máte na výběr

Lasse Suhonen, Espoo, Finsko

Už od mládí mi začalo být jasné, že jen to, že pocházím z věřící rodiny, mi nestačí. Víra mých rodičů a prarodičů mi pouze mohla ukázat správným směrem. Ale vztah k živému Bohu musím navázat sám.

Jako mladík jsem pracoval nějaký čas ve Švédsku. Tam jsem na jednom křesťanském shromáždění učinil rozhodnutí, že Ježíš bude v mém životě číslem jedna. To byl nejdůležitější a nejlepší den mého života. Bůh ke mně byl za ta další léta tak dobrý! Život křesťana je zajímavý a náročný. Přestože nestojím za kazatelským pultrikem, cítím se jako misionář ve svém vlastním oboru.

Často stavím stopařům a sdílím s nimi svoji víru. Za ta léta jsem se tak setkal s mnoha pozoruhodnými lidmi a mohl jsem se za mnohé z nich modlit. Jako obchodník se snažím užít vše, co mám, pro Boží království. Bůh je věrný a miluje radostné dárce.

Jednou jsme se připravovali na setkání s obchodními partnery z Minska a Petrohradu. Velice silně jsem cítil, že jim mám darovat Bible v ruštině. Přijali je a řekli tehdy: „Jste podnik, který má v úctě Boží slovo. S takovými lidmi bychom rádi obchodovali.“ Dnes jsou našimi důležitými obchodními partnery.

Každý náš zákazník od nás dostává poštou pravidelně

výtisk časopisu Hlas. Máme s tím dobré zkušenosti. Aktivně teď obchodujeme v pobaltských státech a měli jsme tam mnoho zajímavých debat, při kterých lidé často poznali Ježíše.

Při společném podniku s jednou ruskou firmou jsme už od začátku chtěli vyložit karty na stůl, a tak když k nám do Finska poslali svého zástupce, vzali jsme ho rovnou na křesťanské shromáždění do Helsinek. Snažili jsme pro něj najít toho nejlepšího tlumočníka. Tlumočnice pečlivě překládala to, co bylo řečeno. Ten muž poté řekl, že ještě nikdy neslyšel zvěst evangelia vyjádřenou tak jasně a srozumitelně.

Zanedlouho poté tento muž jednoho rána nepřišel do práce a zmizel. Našli jej na parkovišti zastřeleného ve vlastním voze. Nevíme, co bylo příčinou. Jen Bůh ví, kde je náš přítel nyní. Jsme však rádi, že mohl slyšet zprávu o Ježíši Kristu dříve, než bylo pozdě.

Jednou k nám přišel na návštěvu velice vlivný člověk, majitel finské obdoby sítě restaurací McDonald a Carol's Restaurants. Vyprávěli jsme mu o Ježíši. Druhý den ráno řekl: „Takhle špatně jsem ještě nespál. Celou noc jsem musel přemýšlet o tom, co jste mi říkali. Dnes je tento neskutečně bohatý člověk velice silný věřící. (Projde velbloud uchem jehly? – pozn. překl.) On i jeho žena vyprávějí o Ježíši všude, kam přijdou. Mnozí z jejich personálu se vydali Ježíši Kristu. Jsme-li připraveni vzdát čest Bohu v našem podnikání, nebudeme toho nikdy litovat! ●

Dobrá připomínka

Eugène Schuler, Cleebourg, Francie

Nedávno jsem navštívil Štrasburg. Zaparkoval jsem na kraji města a vydal jsem se tramvají do středu města. Opouštěl jsem auto a napadlo mě, že jsem si jako parkoviště nevybral právě bezpečné místo. Naneštěstí jsem tomuto varování nenaslouchal. Večer, když jsem se vrátil zpátky, jsem ke svému úděsu zjistil, že se do auta někdo vloupal. Byla to pro mě cenná zkušenost. Je to už třináct let, co jsem se stal křesťanem. Věřím, že Bůh mi chce pomáhat i v těch nejprostších věcech. Někdy nechápu, proč mi Bůh říká to či ono, ale vím, že k tomu vždycky má svůj důvod. Tato situace s autem mi připomněla jeho věrnost.

Je důležité, aby se křesťané nechali vést Božím Duchem. Bůh mě i přes moji neposlušnost ochránil, a z auta zmizely jen drobnosti. Pod sedadlem byla uložena aktovka s poměrně velkým obnosem peněz. Té se nikdo ani nedotkl, stejně jako Biblií uložených v kufru, který zloděj otevřel, ale žádnou si nevezal.

Když jsem ohlašoval vloupání, policista si povzdechl: „To se tady děje každý den. Je velice zvláštní, že nenašli ty peníze.“ Bez větších těžkostí jsem nechal vůz opravit. Pojišťovna uhradila škodu. Jsem vděčný Bohu, že nám připomíná svoji péči o každou oblast našeho života. ●

Ještě jedna šance

Antonín Chutný, Most, Česká republika

Můj život měl nesnadný začátek. Narodil jsem se na začátku 2. světové války, jako nedonošenec v sedmém měsíci. Tento handicap hrál dlouhou významnou roli v mém životě. Můj organismus stíhala jedna choroba za druhou, takže jsem začal chodit až téměř v pěti letech. Jako by toho nebylo dost. V šesti letech jsem byl odtržen od své matky následkem válečných událostí a po dlouhých dvacet let jsme o sobě vůbec nevěděli. Vyrůstal jsem pod vlivem nevlastní matky, která byla jako ta macecha z pohádky o Popelce, možná o trochu horší. Kromě toho se z mého velmi vzdělaného a zručného otce stal notorický alkoholik a hazardní hráč.

Se svými třemi bratry jsem se záhy naučil hájit holý život. Ve vesnici, kde jsme bydleli, jsme platili za nejhorší spodinu obce. Náš otec prohrál v kartách, propil a prokouřil vše, co vydělal. Naše rodinné poměry byly v hrozném nepořádku a plně nepředstavitelné bídy a hladu. Pro náš ošuntělý zevnějšek a naše ubohé studijní výsledky jsme se stali terčem výsměchu ze strany učitelů. Naši spolužáci, kteří se chtěli zalíbit, je napodobovali a trýznili nás, jak jen mohli. Nakonec jsem se svými bratry vyhlásil válku proti všem, kteří nám nějak ublížovali. Kradli jsem jídlo, mstili se a terorizovali svými „kousky“ své okolí. Přitom jsme snad každý večer před spaním nahlas snili o dobrém jídle a hlavně po lásce!

Toto období mého života skončilo odchodem do učení na horníka. Ve 14 letech jsem začal denně fárat hluboko pod zem, kde jsem se musel ohánět více než doma na poli. Zpočátku to pro mne byla vyčerpávající dřina, ale kupodivu jsem se s tím vyrovnal, začal se měnit a věnovat se učení a práci. V krátké době si mne začali vybírat horničtí předáci do svých part. V osmnácti letech

jsem se již stal mistrem a vedl hornické party sám. Vedení učiliště mne vyslalo na vyšší studium. Bylo to v roce 1959 a nová etapa mého života byla tady.

Upnul jsem se k politice tehdejší vládní moci v naší zemi. Upřímně jsem tomu věřil. Rychle jsem se naučil využívat všech zkušeností a metod k vlastnímu prospěchu a nezáleželo mi na tom, za jakou to bylo cenu, či koho to poškodilo. Pokládal jsem to za své právo. V tomto rozpoložení jsem se ve 20-ti letech oženil. Já i moje žena jsme očekávali od života hodně. Oba jsme pocházeli z podobného prostředí a měli jsme i podobné názory na svět. Oba jsme uplatňovali „své právo“ žít tak, jak já chci. Nikdo z nás nechtěl ustoupit. Scházela nám úcta pro druhého a skutečná sebeobětující láska. Rozvedli jsme se, přestože jsme měli dvě bezmocné děti.

Znovu jsem se oženil a zpočátku všechno vypadalo slibně. Ale narození naší dcery vyvolalo u mé ženy pronikavou změnu. Upnula se na dítě a já jsem šel ve všem stranou. Následovalo 10 let manželského pekla. Znovu jsem hledal únik rozvodem a napřením veškerého svého času a energie do studia téměř všeho, co mi přišlo do rukou. Po politickém a společenském žebříčku jsem mezitím stoupal stále výš. Stal se ze mne lektor politických věd a obávaný kontrolor v gigantickém důlním průmyslu. Nedostatek lásky ve svém soukromém životě jsem se snažil nahradit kontakty s politickými a společenskými špičkami v zemi. Naučil jsem se mistrně využívat lidské důvěřivosti ke svému prospěchu. Dnes se stydím pomyslet na tento úsek svého života. Mnoha lidem jsem tehdy ublížil.

Chtěl jsem dosáhnout maximálního úspěchu, ale běda, dosáhl jsem pravého opaku! Do mého života se dral problém za problémem. Trpěl jsem stále úživějšími depresemi. Nakonec jsem se zhroutil a začal přemýšlet i o sebevraždě. Dokonce jsem u sebe stále nosil pořádný kus provazu. Ve dne i v noci mne pronásledovalo slovo „PROČ“? Dnes znám odpověď, ale tehdy jsem byl bezradný.

Zpětně vzpomínám na událost, jejíž souvislosti jsem pochopil až po letech. V

posledním roce učení jsem jednou cestoval vlakem a do starého dřevěného vagónu si ke mně přisedl čistě upravený dědeček s laskavým pohledem. Nabádal mne, abych dal svůj život Kristu. Já, 17 letý spratek, jsem se mu přede všemi vysmál. Vůbec jsem netušil, že jsem si tím tehdy vybral 22 let pekla na zemi. Přes můj výsměch a pohrdání mne dědeček prosil, abych mu dovolil se za mne pomodlit. To jsem mu velkoryse povolil. Teprve dnes, kdy je dědeček dávno mrtvý, jsem za jeho modlitbu a jeho hluboký zájem neskonale vděčný. Jest podivuhodná milost Boží, že jsem později uvěřil ve sboru, kde on sloužil jako laický kazatel, a že jsem o mnoho let později nastoupil právě na jeho místo. Shoda okolností? Možná, ale pro mne je to Boží plán.

Jakmile jsem uvěřil v Ježíše Krista, tak se pro mne změnilo pořadí hodnot. Okamžitě jsem byl vyhozen z vysokého postavení. Politická moc v našem státě tehdy nekompromisně a nemilosrdně bojovala proti křesťanství. Ač jsem jim dvacet let věrně sloužil, stal jsem se nakonec nepohodlný a nebezpečný. Konec konců, znal jsem jejich praktiky! V té době jsem již rozuměl Božím cestám a Božím principům pro život člověka. Začal jsem žít s daleko menším platem, ale bohatým v Pánu Ježíši Kristu. Bůh mi odpustil všechny mé hříchy a napravil všechny mé cesty. Daroval mi věřící ženu, se kterou jsme si vzali na vychování dva sirotky z Dětského domova. Za deset let života s Bohem jsem získal nespočet zkušeností, jak mocný a spravedlivý je Bůh v Ježíši Kristu a Duchu Svatém!

Jak se mohlo stát, že jsem já, zarytý ateista, uvěřil? O vánocích roku 1980 jsem proležel tři dny svátků na svobodárně v těžkých horečkách a bez pomoci, bez jídla a bez pití. Přišla si pro mne smrt s účtem za můj život! Třetí den navečer mi byla přečtena obžaloba! Bylo mi jako na videozáznamu ukázáno všechno, co jsem až dosud spáchal. Proti obvinění nebyla obrana a nebylo kam uniknout. Viděl jsem důsledky svých skutků. Zdělil jsem se toho, co jsem za svůj život stihl napáchat. Viděl jsem, že nic jiného si nezasloužím, než ORTEL SMRTI! Ale chtěl jsem žít.

V té chvíli jsem pochopil, že se mnou mluví svatý a spravedlivý Bůh. Okamžitě jsem věděl na co mám kolena. Na kolenu jsem křičel o milost: BOŽE dej mi ještě jednu šanci! Nevím, jak dlouho jsem prosil o odpuštění, ale to vím, že předobrá Bůh mi tu milost dal pod podmínkou, že opustím cesty hříchu a obrátím se k Němu. Já jsem se té šance chopil. Co Bůh učinil pro mne, může učinit i pro tebe. Ta šance trvá, je zde, ale neodkládej ji. ●

KDO JSME?

Mezinárodní sdružení podnikatelů zvěstujících plné evangelium FGBMFI je mezidenominanční sdružení křesťanských podnikatelů, jejichž záměrem je:

1 Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti evangelia.

2 Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů různých církví a posilovat je v jejich víře. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3 Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS číslo 982

Toto je jedna z 28 jazykových mutací časopisu HLAS publikovaná, FGBMFI International Office, Česká a slovenská verze vychází šestkrát do roka. P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgie. Tel:(016)20.79.44, Fax:(016)20.79.31

REDAKCE • Redaktor: Blair Scott
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Mezinárodní ředitelé: Jerry Jensen & Blair Scott. • Asistent: Donato Anzalone. • Výtvarný redaktor: Jean Claude Duviella. • Graphics: Intl. Graphics & Design. • US Graphics: Colin Smith. • Česká redakce: Jiří Měška, Petr Vizina
E-Mail: 100350.204@compuserve.com

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**
Full Gospel Business Men's
Fellowship International

Na cestě

*Cestování patří k
životnímu stylu
obchodníka. V Rusku
jsem často bral stopaře
a zažil při tom
pozoruhodné věci ...*

*Máte-li zájem o další informace, kontaktujte prosím:
Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.*